

Fitxer 12

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, abans que marxi el senyor Mas, que li digui que, efectivament, ell accepta el pacte del Tinell, però que s'enyora el pacte del Majèstic. I probablement aquesta és la qüestió: quin pacte es tria...

(Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Iceta i Llorens

...quina tria es fa! I nosaltres n'hem fet una. Però, com tornarà, i després en tindrà més, ja en farem més.

(Remor de veus.)

Perquè el problema no és quantes remodelacions es fan, sinó per què es fan. Només cal mirar la legislatura anterior, on tots els canvis que es van fer només tenien un sentit: promoure l'interès electoral d'un partit, premiant-ne uns i castigant-ne uns altres, mantenint una cohesió per sobre de tot, amb consellers que van estar dinou dies en una conselleria creada *ad hoc* per a ell per salvar els mobles. Si repasséssim això... I aquesta és la diferència, no només si es pot o no es pot, si es consulta o no es consulta, si s'encerta o no s'encerta, sinó què la motiva. I la gran diferència que hem sentit avui aquí i que vam sentir particularment ahir, per boca del molt honorable president de la Generalitat, és que l'únic sentit que té per ell pensar en un canvi, si és que s'ha de produir, en el Govern de Catalunya és donar un nou impuls a l'acció del Govern, no

promoure un candidat, no acomodar un tal o qual dirigent. Potser això sorprèn, i aquí també es veu la diferència.

Fitxer 13

De totes maneres no volia començar per aquí, però com estava la cosa animada..., i per tant ja hi tornarem. Jo amb el que volia començar és felicitant-me que, enmig d'aquesta profundíssima crisi política institucional –segons el senyor Mas–, ahir la Mesa del Congrés comencés el tràmit del nou projecte, del projecte de nou Estatut de Catalunya.

Volia començar per aquí per diversos motius. El primer, per felicitar-me, felicitar-nos tots, tots els grups que hi vam donar suport. En segon lloc, per mostrar una preocupació, perquè es va evidenciar l'hostilitat manifesta del Partit Popular al nostre projecte d'Estatut; manifesta en el sentit que ni tan sols vol que es discuteixi un projecte de llei aprovat per aquesta cambra amb el suport de 120 dels seus 135 diputats. I un tercer element: saben vostès que a mi en els discursos m'encanta parlar bé de la gent i recordar la gent, i hi ha una persona que no he pogut recordar encara des d'aquesta tribuna, però crec que amb l'avinentsa d'aquesta admissió a tràmit, d'aquest inici de tràmit parlamentari a Madrid del nostre Estatut, és un magnífic dia per recordar Pere Esteve, que no ha pogut viure per veure un moment pel qual ell va treballar tant i tant.

I, ara sí, començo aquest debat en el sentit que crec que l'hauríem d'intentar fer tots, i és no només fer que escoltem un discurs per després llegir el que alguna fundació hagi fet, sinó respondre-hi en el que té de continguts. I, per part del nostre Grup, dir que ens deixen molt sense discurs; diguem-ho clar.

Ahir es va produir una defensa del Govern que compartim i que intentarem avui subratllar, però particularment s'assenyala la carta de navegar dels propers dos anys, que compartim plenament. I aquí es deia: «Es veurà la cohesió en les votacions de demà.» Això es veurà, ja es veurà. Jo, tal com estem, tampoc no m'atreveixo a fer tants pronòstics. Demà es veurà el que es veurà. Jo el que vull és que es vegi avui. (*Remor de veus.*) Sí, perquè fins i tot pot ser que votem alguna cosa tots plegats i, per tant, que no

només la lògica govern - oposició és la lògica d'aquests debats, els ho recordo. A això em referia, no a altres coses; són vostès uns malpensats! (*Rialles.*)

No, és que jo volia afirmar aquesta cohesió de govern des d'avui mateix. I permetin-me i ara que ha tornat el senyor Mas –i li agraeixo la deferència, perquè segur que té moltes feines i que això a vegades és difícilment compatible amb seguir tots els debats–, com s'ha parlat molt de la relació del president de la Generalitat amb el seu partit i el seu Grup, permetran que jo en parli i que m'atribueixi una petita autoritat. Jo tinc un coneixement de les nostres relacions..., en fi, enorme. (*Rialles.*) I jo els diré que és veritat –ho hem dit moltes vegades–: el president de vegades ens sorprèn. És més perillós quan trobes algú que mai no et sorprèn, senyor Mas, i aquest és el cas de la nostra relació amb vostè; mai no ens sorprèn. Però és veritat que el president de la Generalitat ens sorprèn de tant en tant. Els ho diré: de vegades ens incomoda; ho he dit des d'aquesta tribuna, i vaig dir, a la mateixa frase, «però ens omple d'orgull», perquè normalment, quan ens incomoda, és que ell entén que la seva funció de president de la Generalitat no coincideix en determinats moments amb les posicions del seu partit, i això ens omple d'orgull. Un orgull incomodíssim, però orgull, (*remor de veus*), i ho volem subratllar, perquè el coneixem.

És més, jo els diré una cosa que dic personalment però estic convençut que els companys del meu Grup i de la meva força política i dels Ciutadans pel Canvi i tanta gent que ha col·laborat amb nosaltres saben: jo he après més quan discrepo del president que quan hi estic d'acord. Potser per això no he après prou a la vida, perquè encara no he discrepat prou vegades; però aprenc molt. No sempre em convenç. Però, escolti'm, és que jo crec que estem en condicions, a part de fer un bon debat sobre l'orientació política general del Govern, de fer una certa discussió sobre cultura política, de parlar del que és una organització democràtica; parlar del que és un govern de coalició, de parlar del que és la prelació del president a les institucions de la Generalitat. Però no volem una presidència autista, que mai hi ha estat –quedi clar–, no volem una presidència autista. I és veritat que la democràcia vol dir discrepància, conflicte... Jo sempre he pensat –i en això em sembla que puc coincidir amb el senyor Mas– que els exemples de la política

italiana, diríem, com a contraexemples són d'una gran utilitat; com a exemples, més aviat no.

Però jo crec que aquesta coalició ha funcionat molt bé. I abans, quan el senyor Mas havia de marxar –i em disculpo, perquè potser hauria hagut d'esperar el seu retorn–, parlava..., «acceptem totalment el pacte del Tinell», i és veritat, l'accepten; naturalment, són uns demòcrates, ho han estat sempre, ningú pot posar això en dubte. Ara, el que sí que és veritat és que se'ls veia més feliços a l'època del pacte del Majestic que a l'època del pacte del Tinell.

I hem de recordar que probablement, tot i que l'Estatut és de tots, fins i tot d'aquells que no l'han votat, fins i tot d'aquells..., però aquest Estatut s'ha fet perquè hi va haver un canvi de govern, un canvi de majoria, en la qual a més coincideix –i ho vaig dir així, em sembla, en el Ple en què aprovàvem l'Estatut– que el principal partit avui a l'oposició tenia com a seu primer compromís fer un nou estatut; es va produir aquesta conjunció. Però el que sí que em sembla que queda fora de tot dubte és que amb el pacte del Majestic no n'hi havia, d'estatut, ni d'altres coses.

He dit també que la diferència de la remodelació del Govern en la legislatura anterior i en aquesta és que abans només es feien per raons de política interna. Jo he sentit una reflexió del president de la Generalitat difícil, de dir: «Veig que s'ha de donar un nou impuls, crec que podem tenir encara un millor govern, i estic treballant per fer-ho», però l'objectiu era el nou impuls del Govern. No promocionar tal o tal candidat. I jo crec que aquesta diferència en l'objectiu, en l'objecte de la remodelació, jo crec que és molt i molt important.

Segueixo una mica amb la relació del president amb el seu Grup. Miri, el nostre Grup vol tenir al capdavant el president de la Generalitat sempre. I els ho diré: no només perquè aprenguem quan discrepem; és que les vegades que ha encapçalat la nostra llista és quan hem tingut millors resultats, i, per tant, nosaltres això li ho volem agrair. (*Alguns aplaudiments.*) És que seríem estúpids, si no ho féssim!

Quines són per tant, les condicions perquè aquesta majoria que nosaltres volem incrementada...? Primer, és veritat: tenim una coalició molt complexa, perquè els partits que la formem competim electoralment els uns amb els altres. Ho hem fet en el passat i ho pretenem fer en el futur; és veritat. Però és que això són els governs de coalició!, llevat potser d'Itàlia, on allà competeixen tots amb tots, fins i tot els que estan en el mateix partit, en el mateix govern o en la mateixa oposició. I, per tant, això planteja a vegades dificultats i punts de vista diferents. També d'aquestes discrepàncies, n'hem après. I l'oposició tindria raó si aquestes discrepàncies paralitzessin l'acció de govern o penalitzessin el poble de Catalunya. Nosaltres creiem que no ha succeït ni una cosa ni l'altra.

Per últim, l'Estatut. No hi donem més voltes; el text és de tots. La nostra obligació col·lectiva –no m'atreveixo a dir, fins i tot, dels que han dit que no, però col·lectiva, ja m'entenen, com a Parlament– és defensar-lo tal com l'hem aprovat. Ara, el nostre compromís és que s'aprovi. Sabem que perquè s'aprovi s'ha de fer una negociació i un acord amb el Partit Socialista Obrer Espanyol; malauradament, no amb altres. Pactar vol dir cessions mútues. Amb una restricció, que el president va assenyalar ahir molt encertadament: no podem cedir en res que sigui essencial. La discussió del que és essencial també ens portaria molt lluny, però jo els en puc fer un petit resum: reconeixement nacional, garantia competencial i un finançament com cal –m'agraden els rodolins, i per això els ho he fet així. (*Rialles.*)

Compartim, president, el seu diagnòstic, els objectius de país, els objectius per a dos anys, i li manifestem, si és que calgués –i a alguns sembla que els cal–, el nostre suport com a president i al seu Govern. Un suport «irrestricte», si es pot dir així, perquè, president, jo havia decidit en el moment de fer la meua intervenció, com saben que m'agrada, anar un per un, conselleria per conselleria, quin balanç en fem.

Jo sé que a alguns tampoc no sembla que els agradin els aplaudiments, menys quan un els rep –que això és normal; quan un els rep agraden, quan els reben altres sembla que incomoden–, i a vegades parlar bé sembla que està mal vist. Doncs, nosaltres creiem que no: parlar bé del que s'ha fet bé és de justícia. Fins i tot quan s'assenyala –com jo ho

faré— alguna discrepància, perquè també és un orgull entre els que discrepen, perquè uns i altres defensen punts de vista diferents que aprecien, com a coherents amb la seva forma de veure el món. Sembla mentida que hàgim de dir algunes coses des d'una tribuna.

Què ha fet el Govern en general? Des del punt de vista de l'activitat legislativa: les lleis aprovades, 22; els avantprojectes de llei pendents; els pressupostos que s'han aprovat; un nou règim d'incompatibilitats, més rigorós i més exigent que el que hi havia, com cal, com hauria calgut fa anys, i potser algun disgust ens hauríem estalviat.

Les polítiques socials, és veritat. Sempre parlem de «gir social», i jo crec que el gir social, com deia un amic meu, ja el vam donar el 82, el gir social ja es va fer. Però és veritat que un èmfasi en les polítiques socials és necessari, i aquest Govern l'ha fet. I si alguna cosa reca al president —perquè ens ho va dir ahir—, i als que li donem suport també, és que potser de vegades no apareixen amb prou força, i, certament, pot ser que alguns dels fruits d'aquestes polítiques socials no siguin immediats. No em preocupa: la foguerada i la publicitat es consumeixen en vint-i-quatre hores; els efectes de les polítiques socials, quan encara hi ha qui pot dir—i és cert— que les diferències socials es veuen en la dentadura de les persones, triguen molts anys a tirar endavant.

Però deixin-me que parli només de política social - educació. Una feinada: 63 noves escoles; 2.000 nous docents d'aquest any; l'acord per fer les 30.000 places d'escola bressol; les 2.280 places de formació professional, que a vegades no se'n parla prou; el finançament universitari, que ha superat enguany els 5.000 euros per alumne; la universitat gratuïta per a les persones discapacitades, per als majors de seixanta-cinc anys i les víctimes del terrorisme —és política social, sens dubte—; les aules d'acollida, 302; 7 noves escoles d'idiomes; les instal·lacions esportives, 300, que també crec que són polítiques socials.

La sanitat: 3 nous hospitals —al Baix Llobregat, al Vallès i a la Garrotxa—, 152 nous metges d'atenció primària; s'han iniciat les obres de 38 nous CAP; diagnòstic ràpid de càncer; complements de pensions per a les persones vídues amb rendes baixes, s'ha

incrementat –si no tinc malament els números, consellera, em dispensarà– el 7,5 per cent en el nombre de beneficiaris.

Els serveis a les persones: el Pla de residències; serveis socials d'atenció primària, 140 milions d'euros en la dotació pressupostària d'aquí al 2008; persones amb dependència, 100 milions d'euros per al 2005, 88.000 persones amb dependència permanent tenen en aquests moments atenció social; ajuts a persones que han tingut bessonada o trigèmins o quadrigèmins; esforços de conciliació de la vida familiar i laboral per als treballadors de l'Administració pública, però espero que de mica en mica ho puguem fer per a tothom; també la legalització d'adopcions per part de les parelles formades per persones del mateix sexe; creació dels dos primers jutjats de violència contra les dones.

Cultura: s'ha augmentat el pressupost un 23 per cent. És molt, però és veritat: si l'hem de doblar abans d'acabar els quatre anys, l'hem de mantenir i incrementar encara mes. El retorn dels papers..., i tenia raó el senyor Mas, en el sentit de dir: «Hem de parlar de la Comissió de la Dignitat», efectivament. I és que Catalunya funciona quan la societat civil es belluga, el Govern hi sap col·laborar i després se sap negociar. Perquè jo aquest estiu, quan sentia algunes declaracions de la ministra de Cultura, la senyora Calvo, fins i tot quan ens vam assabentar que alguns havien recuperat els papers abans d'hora perquè l'antic règim –ja m'entenen– havia tornat determinats papers als seus, i veure com des del Govern, sabent que és una decisió difícil i controvertida des del Govern d'Espanya, es fan determinades afirmacions, jo al darrere hi veig el Govern d'Espanya, lògicament, però sobretot hi veig la feina feta des d'aquí, des de la societat i des de les institucions, que cal reconèixer-la.

Pla d'inversions culturals: 144 milions d'euros, perquè arribi arreu del territori; 79 biblioteques noves; consorci de cinema; els grans equipaments; la promoció exterior de la cultura catalana.

Seguretats: mapa de presons; ciutat de la justícia, replantejada però en marxa; el desplegament a Barcelona dels Mossos; el Pla de xoc per millorar els parcs de bombers; la xarxa única de telecomunicacions per a les emergències i la seguretat; nous jutjats.

Això són fets. Segur que podríem dir que fa falta més, segur; i seria absurd, seria estúpid no reconèixer-ho. Però encara ho seria més negar la realitat.

Per què ha estat possible, tot això? Primer, perquè hi havia

Fitxer 14

l'Acord del Tinell. Escoltin, sense allò, no arribem aquí. Els que hi arribem. Potser uns altres hi haurien arribat d'una altra manera. No ho discuteixo. Hi havia un programa, un acord polític que va desvetllar moltes esperances i ha posat en marxa processos de reforma..., escoltin, ja veurem com i quan acaben, però el que ningú no pot dir és que hagin deixat indiferent algú; no, més aviat al contrari.

I aquest Acord del Tinell, què va fer possible? Primer, marcar el mapa, els objectius. Triar un president—que nosaltres creiem que ho ha fet bé. Bé, permeti'm, senyor Mas..., vostè, l'any passat, en aquest mateix debat, pujava a la tribuna i deia: «El veig mancat de lideratge; així, vostè no farà possible l'Estatut.» Estarà d'acord amb mi que en això deu haver progressat adequadament, com deia el programa de televisió, perquè arribem amb un estatut aprovat. I no s'hi val dir: «Si les coses es fan com jo dic, és que s'atén l'interès de la pàtria; si no es fan com jo dic, és que s'està desconeixent l'interès de la pàtria.» No, l'interès de la pàtria el podem interpretar tots i cadascun de nosaltres de forma diferent.

Però també amb un equip, perquè totes aquestes coses que he dit, i algunes que diré ara, les han fet persones d'aquest equip. I jo vull, perquè així m'ho ha demanat el meu Grup Parlamentari, que faci el diagnòstic i també assenyali les discrepàncies que hem mantingut.

Però, escoltin, ho ha fet bé o malament el conseller Solà? Nosaltres creiem que ho ha fet bé. Creiem que ha ampliat la dotació econòmica de les universitats públiques i que ho ha fet bé. I que s'estan donant passes molt serioses per reconvertir tot el tema complicat de les telecomunicacions, tant des del punt de vista del sector públic, com de la sinergia amb el sector privat. Tema complex, però en què ens juguem el futur.

El conseller Milà. Probablement és el conseller amb què el nostre Grup manté discrepàncies més grans. No, més grans no, més discrepàncies, diguem-ho així. Perquè, escoltin, les ha volgut tocar totes. Probablement..., vaja, no, en aquest cas sí que és segur, perquè això de la sostenibilitat és relativament modern. Aquest Govern té una acció de govern basada en un principi de sostenibilitat. Jo he atès bastantes queixes de coses que s'atribueixen al conseller Milà. De vegades, els he de dir que m'arriben com a queixes, com si fossin malifetes, i després, malauradament, he de descobrir –i dic malauradament...– que l'únic que està fent en alguns terrenys el conseller Milà és fer que es compleixi la Llei. I dic malauradament, perquè si s'ha de fer complir la Llei, és que potser no sempre s'ha complert com calia. I dic des de la discrepància, sí, algunes vegades, sí, i algunes n'ha citat el senyor Mas. Ara, tenacitat, rigor, capacitat de diàleg, perquè també l'hem vist concertar amb el territori, amb els sectors..., la té tota. I per tant, i per això, i des de la discrepància, té tot el nostre suport i consideració en la seva feina.

La consellera Simó. Escoltin, si alguna cosa augmenta –i a més és bo que augmenti– són les demandes socials. I cada cop n'hi ha més. Però és lògic: la societat es fa més rica, més complexa, més crítica. I, per tant, a qui van? Als ajuntaments, en primer lloc, però normalment són per a polítiques socials que tard o d'hora arriben a la taula de la consellera. I deixin-m'ho dir també, s'ha trobat l'acumulació de promeses incomplertes a què ara cal donar resposta, i moltes vegades no s'hi pot donar resposta d'un dia per a l'endemà, ni d'un pressupost, ni de dos, sinó que en necessitem més. I el nostre reconeixement també.

A la consellera Cid, crec que amb les coses que he dit d'ensenyament n'hi hauria prou. Però permetin-me..., perquè l'altre dia feia jo una metàfora sobre l'ensenyament que crec que és aplicable personalment a la consellera Cid. Estem demanant a l'escola coses que potser l'escola no pot fer, com a societat. Li estem demanant coses que l'escola sola no pot fer. És evident. Passava amb les anteriors conselleres d'Educació, eh? En aquest sentit no vull, en absolut, restar cap mèrit, ni cap... Jo crec que a ella l'hi notem. Aquest sobre esforç que la societat demana a l'ensenyament, el notem a la consellera. Si hagués de destacar una cosa: aquest intent titànic d'evitar que l'acollida d'infants

nouvinguts distorsioni el funcionament de l'escola pública, amb aules d'acollida, professors de suport, i més que en calen. Però no seríem justos si des d'aquí no reconeguéssim aquesta feina.

El conseller Carretero. Després del conseller Milà, jo crec que és amb el següent que he tingut més converses, diríem, d'atenció/tensió[#]. Però escoltin, jo, al conseller Carretero, que m'hi he discutit bastant..., però el seu compromís per l'equilibri territorial, la seva visió d'un país policèntric, la seva obsessió per fixar la població en el territori en condicions de qualitat, d'ajut als petits municipis... –i m'hi he discutit, molt, perquè jo a vegades tiro cap a altres cantons, i el nostre Grup també té altres preocupacions i s'han de fer conciliables–, però, escoltin, *chapeau!* –*chapeau!*

El conseller Castells. Miri, ha anat així... El conseller Castells. Tot això que s'ha pogut fer s'ha pogut fer gràcies a una base material –els que venim de la vella escola, això de la base material i la superestructura..., ja ho saben. I, efectivament, va impulsar una proposta de finançament que ha fet el seu camí, que s'ha convertit en molt ambiciosa, i que ara feina tindrem perquè sigui aprovada. I ho ha fet en col·laboració amb altres consellers: el conseller Saura i el conseller Huguet.

El conseller Huguet. Mireu, jo, si fos d'un sector econòmic, de defensor voldria l'Huguet. (*Rialles.*) No diré més! Si algú pot ajudar en la defensa d'un model comercial turístic català, és l'Huguet. Costarà que el segueixin, a vegades. Perquè a vegades anirà més lluny potser del compte o no el podran seguir. Però, recordem-ho, quan s'ha de fer prevaldre l'interès de sectors que no són els més poderosos –i el model comercial català i el model turístic català no només està fet de peces poderoses–, s'ha de buscar algú ferreny, amb principis, amb tenacitat com el conseller Huguet. Per tant, el nostre suport també.

Consellera Geli. Ha marxat i he dit: «Bé, no et citaré.» Però no; seria injust. He parlat abans de gestió concreta. Però d'acord de finançament sanitari..., no es menystingui el que hem assolit. Entre altres coses, perquè comparat amb el que s'havia assolit en altres èpoques..., li dóna dues voltes, com doblar, dues.

La consellera Mieras. S'ha parlat coses... I també una cosa que jo sé que és controvertida, perquè no és només els socialistes que tenim discrepàncies amb consellers o forces polítiques que no són la nostra. La consellera Mieras està encaparrada a convèncer-nos, a tots, que la creació feta en castellà forma part de la cultura catalana. I això li porta algun problema! *Chapeau!*

El conseller Rañé. S'ha fet un diagnòstic de la situació econòmica del país, que jo puc entendre que sigui matisat des de l'oposició, i això és un servei al país que es fa. Perquè és veritat, junt amb les dades positives, sempre hi ha el neguit que res és irreversible, que Catalunya, també en el terreny econòmic, n'ha vist de tots colors. I, per tant, que l'oposició assenyali en aquest terreny, dificultats i mancances... Gràcies. Però al mateix temps sapiguem veure el que de bo hi ha hagut, que és molt, i òbviament la conselleria d'Indústria i Treball alguna cosa hi deu haver tingut a veure, particularment amb un esforç de concertació social, que és imprescindible, i que jo crec que des d'aquest punt de vista la llarga experiència de treball com a sindicalista del conseller Rañé sens dubte deu haver estat un ajut.

El conseller Siurana. N'ha parlat el president. Mireu, un conseller d'Agricultura sap que el problema agrícola és estructural –ho ha explicat el president, no intentaré...–, i, per tant, sap que cal trencar-se les banyes pel sector, però també de tant en tant dir que no. I em permeto dir: «Ai d'aquell conseller d'Agricultura que no sabés dir que no!»

La consellera Tura. Ahir, quan el president parlava de seguretats, em semblava veure-la, a ella, quan l'escoltava. Per què? Home, la croada contra els accidents de trànsit o contra l'excés de consum de begudes alcohòliques i altres drogues –i altres drogues–... *Chapeau!* Però també l'hem vist amb la cara humana de la política, que és la presència constant allà on hi ha hagut persones, poblacions que han patit algun infortuni.

El conseller Nadal. Eixos viaris, eix transversal ferroviari, Llei de barris, modificació de la Llei d'urbanisme... I també el Carmel, on s'han de fer coses que, permetin-me, no he vist massa polítics capaços de fer: entomar responsabilitats i solucionar problemes. M'havia apuntat: «Només les saben fer, coses així, els polítics "de casta"» –espero que se'm perdoni el símil taurí.

Conseller Saura. Ho ha dit el president... Jo crec que hi ha maneres de fer, i hi ha gent, diríem, més discreta que una altra. Bé, quan la feina discreta és a més eficaç, probablement és que ha estat eficaç pel fet de ser discreta. No només amb l'Estatut. Hi ha hagut una millora –no total, no exempta de problemes– de relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern d'Espanya en la qual el conseller Saura ha tingut un paper fonamental.

I el conseller primer. Jo ara podria dir: «Ha coordinat bé.» I això, mirin... No, no, però ha fet coses, a part de coordinar bé. Jo no sé si és prou coneguda la seva intervenció, el seu rol en el reconeixement institucional de la llengua catalana a Europa. Perquè aquí..., no hi havia ni temps per fer-se les fotos! S'havien de fer traduccions de textos, s'havien de fer negociacions complexes, a Madrid, amb altres comunitats, i també amb la Unió Europea.

Em sembla que no m'he deixat ningú, no? (*Veus de fons.*) El Vallès. Les presons... Quan venia la seguretat, venien les presons... I abans he dit, també, el tema dels nous jutjats i de la ciutat judicial. Vull dir que no l'he mencionat, però sí que estava més que citat.

Per tant, president, compartim amb vostè que el Govern que té és el millor que ha tingut Catalunya en els darrers anys. I, per tant, si vol canviar-lo, està prenent un altre risc, que és de trobar-lo millor. Nosaltres l'hem acompanyat en molts riscos. No ens ve d'un pam: també l'acompanyarem en aquest. Però compte!, perquè, com vostè sap, l'experiència és un grau, i els seus consellers han adquirit una magnífica experiència duent a terme una tasca que, evidentment, sense un president amb lideratge, no va.

Però, quin és el seu Govern si l'haguéssim de resumir? El del canvi social. Una nova política, no només de l'aigua, sinó catalanista i d'esquerres ha aconseguit resultats, ha contribuït al canvi a Espanya i al canvi d'Espanya. Que és veritat, que a vegades fa por quan es diu: «És que, des de Catalunya, es vol canviar Espanya.» Compte, eh! Perquè és que Catalunya és Espanya. I nosaltres volem tenir legitimitat de promoure la nostra idea d'Espanya. I, per tant, un canvi d'Espanya, no només a Espanya.

Ha iniciat el procés estatutari, ha construït una nova cultura de cooperació política..., difícil, que fa soroll, que a vegades ens porta a escenaris no previstos: els que ens desconcerten.

Però que el president de la Generalitat és un inconformista, que és un home perfeccionista, que sempre pensa que es pot fer més i millor, això és sabut. Nosaltres l'admirem també per això i l'acompanyarem en aquest esforç.

President, permeti'm una cita d'un economista. He buscat un economista perquè sé que li agradaria. Però és un economista una mica especial, que és Amartya Sen, que diu: «Molts resultats poden ésser aconseguits amb un lideratge creatiu, però perquè la seva acció sigui eficaç han d'aprofitar la potencialitat ja existent per a un canvi. El lideratge té la funció de transformar una potencialitat en una realitat.»

I dit això, senyor president, sàpiga que aquí té la seva potencialitat: amb el Govern que té, els partits que li donen suport i la gent que tots plegats tenim al darrere.

I amb la tasca de fer realitat el somni del Tinell, no defallirem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

El senyor Puig, demana la paraula...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. D'acord amb el Reglament, la intervenció del portaveu socialista hauria d'haver estat, en principi, per debatre el debat de política general i contestar, en tot cas, la intervenció del president. Hi han hagut reiterades al·lusions a l'acció de Convergència i Unió, i ha semblat que durant els primers minuts ha estat permanentment orientada, l'exposició del senyor Iceta, a replicar les intervencions del president del Grup de Convergència i Unió.

I, per tant, per al·lusions reiterades a Convergència i Unió, demano la paraula.

El president

Aquest és un debat que té un format pactat a la Junta de Portaveus, i evidentment es fa molt difícil realment valorar això que vostè diu, entre altres coses, perquè tampoc sé qui pot jutjar-ho. Entre altres coses, també, perquè a la intervenció que hi ha hagut amb anterioritat també s'han fet referències creuades.

Per tant, jo crec que el que hauríem de fer és mantenir, respectar el format del debat tal com està, i, en qualsevol cas demà hi ha oportunitat, en el torn de les resolucions, de plantejar aquelles qüestions que s'hagin de plantejar.

Ara bé, en aquests moments, jo crec que no escauria una intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, precisament li demanem que és vostè qui ho ha de jutjar avui, i per això li hem demanat la [paraula]

Fitxer 15

...no és la meva funció... En qualsevol cas, vostè...

El Sr. Puig i Godes

...per interpretar que durant... –perdó– els primers minuts, reiteradament, les intervencions del senyor Iceta han anat adreçades al posicionament per Convergència i Unió, no pel Govern.

El president

Senyor Puig, vostè el que està plantejant és, diguem-ne, en fi, una intervenció més, afegida. Jo crec que no tocaria. Si el seu Grup Parlamentari s'ha sentit al·ludit, en fi, jo insisteixo que és fruit del debat. És que estem fent un debat de política general i, per tant,

hi ha un encreuament permanent de valoracions i opinions amb relació al que aquest Govern i els governs han fet històricament. És que jo crec que aquest debat, a més a més, en el context que s'ha celebrat, és realment complex. Per tant, insisteixo que em sembla que no tocaria. I vostè sap que intento sempre, en fi, pensar en els grups parlamentaris, essencialment. Però jo crec que en aquesta ocasió no tocaria.

Senyor Maragall...

El president de la Generalitat

Senyor president... Realment estem en un canvi de cultura política, i crec que la intervenció del senyor Iceta, en nom del Grup Socialista, ho demostra, per la seva singularitat, diguem-ne, per la seva singularitat des del punt de vista formal i també des del punt de vista polític. Perquè ha començat dient: «Demà es veurà el que es veurà.» És a dir, ha posat... Jo crec que ha tingut l'habilitat dramàtica, per dir-ho així, d'anar deixant per al final el que al final volia dir, però anar posant al principi uns interrogants perquè el final fos realment substantiu i substantivament important; ha creat en mi mateix, i suposo que en la cambra, doncs, una certa expectació. I crec que no només en el teatre sinó també en la política, aquesta creació de l'expectació és absolutament necessària i aquell que no la crea no l'escolta ningú.

Demà es veurà el que es veurà. Jo ja li ho dic, senyor Iceta: votarem junts –votarem junts. I és important –i és important– perquè, de fet, aquesta votació serà la resposta a una moció que jo no he presentat perquè no calia, a una moció que, com ha dit abans el conseller primer, de fet és aquest propi debat; és impossible... Admetem –jo amb dificultat, però admetem– que el que els mitjans diuen del que nosaltres fem és el que incideix més sobre el que nosaltres farem –quant a debat, em refereixo. Admetem-ho perquè és així; i és positiu.

Però això és una cosa i una altra és treure'n conseqüències, que també ho hem de fer. Treure'n conseqüències en el sentit que finalment les coses són, sobretot, el que sembla que són, moltes vegades, més que no pas el que són. Doncs molt bé, aquest no és un

debat d'una moció de confiança, però s'ha convertit en un debat d'una moció de confiança. Això és el que jo li volia dir.

I en aquesta votació de confiança..., m'he equivocat, li he dit: «votarem junts». Li demano al seu Grup que voti juntament amb els altres de la majoria. No, ho dic sense transcendentalisme, perquè crec que formalment el president de la Generalitat ho ha de fer.

Vostè diu que el president el sorprèn perquè moltes vegades pren determinacions que no estaven previstes, o pren o adopta posicions que no són exactament les del seu partit. I per descomptat –i ell també ho ha dit, i vostè ho ha dit–, jo sóc el president del Partit dels Socialistes de Catalunya fa molt, hi sóc des del principi, i abans... Però al mateix temps, i ara, per la confiança no dels seus militants o afiliats, sinó també per la confiança del poble de Catalunya i de vostès, que la representen –vostès, els partits de la majoria, que el representen, el representen amb una majoria molt folgada respecte del que era, per exemple, en el mandat anterior–, tinc l'obligació de respondre a aquests interessos generals.

I si vostè em pregunta: posarà per davant els interessos generals? Per descomptat, vostè sap que sí; vostè faria el mateix. Si em pregunta: tindrà en compte els interessos particulars? Evidentment que sí. Si em pregunta: els ha tingut sempre en compte? Sí. Els ha tingut en compte de forma que tots els partits de la coalició poguessin sentir-se, fil per randa i minut a minut, informats i conscients del que s'havia fet? No. Era possible evitar-ho? Probablement. Però, en tot cas, era difícil. I pel que després s'ha vist en el debat que hem tingut aquest dematí és que hauríem, *ti pongas como ti pongas*, que deien no sé si els castellans o els gallecs, en tot cas hauria estat pedra d'escàndol..., en tot cas.

Si no ho haguéssim fet nosaltres ho haurien fet els altres, que per això tenen la funció que tenen, i la compleixen –sí– dignament. No, dic: si no ho haguéssim fet nosaltres, senyor Fernández Teixidó, ho haurien fet vostès. Com que ho hem fet nosaltres, vostès han fet al revés, la defensa del president en comptes de la defensa de la coalició. Molt bé, jo crec que tot això és perfectament legítim.

En tot cas, li contesto la seva pregunta: remodelació, sí; remodelació, s'ha de fer. I s'ha de fer perquè, amb tota probabilitat, un govern de coalició que va començar sense el coneixement mutu, com era lògic –passa una mica en tots els governs, però en aquest cas molt més perquè les procedències eren diverses–, a més a més del judici –que després m'hi referiré– que vostè ha fet de cada una de les carteres i de les persones que en tenen la responsabilitat, té també uns problemes d'encaix, té problemes de química, té problemes de sintonia. No dic que aquest en tingui més que altres, dic que qualsevol govern –qualsevol govern. Els han tingut més, segurament, alguns governs de Convergència i Unió que pas el nostre. Però, en tot cas, un govern de coalició, un govern qualsevol i sobretot un govern de coalició, tenen un temps per fer-se, tenen un temps per quallar, per dir-ho d'alguna manera, i tenen també un temps..., hi ha un moment, més ben dit, en què s'han de plantejar si sí o si no poden millorar. I és el meu criteri personal que tenim la necessitat i la possibilitat de fer-ho.

Vostè parla d'una nova cultura política unanimitista, o vostè parla que Itàlia no és exemple. Home, jo no l'he posat com a model a seguir, no com a exemple a seguir. Però, és clar, és un país democràticament molt acreditat, tot i amb la seva cultura, que conec perfectament, com vostè sap, perquè hi he viscut. I el cert és que, coneixent els «dintres», l'interior de la política italiana, i personalment molt els seus protagonistes, als quals estimo personalment –són amics; Romano Prodi ho és molt i espero que guanyarà les eleccions i serà en benefici per a Itàlia i per a tot Europa, els ho ben asseguro–, coneixent això, ja dic: el nostre és absolutament diferent, com vostè ha dit –Itàlia no és exemple–, no el poso com a model a seguir, però és evident que és un model inveterat; *eppur si muove*. A Itàlia tenen els drames que tenen, i tenen les coses que aquí ens costa d'entendre, però Déu n'hi do el camí que han fet i l'estabilitat que malgrat tot han tingut; i des del primer moment de la Unió Europea, en què De Gasperi hi era, i va ser un dels tres, podent no ser-hi, d'alguna forma, perquè l'eix francoalemany era tan i tan important, aquesta posició normalment l'han mantingut. Potser l'han perdut en un moment en què, justament, amb l'actual president del Consell italià i, per cert, amb l'ajut del que era el president del Govern espanyol en aquell moment, del Govern del qual formava part

un destacat membre de la nostra cambra, es va perdre, d'alguna forma, una cosa que era molt important, que era la unió, no la Unió Europea, sinó la unió de sentiments d'Europa respecte de la política mundial i dels grans conflictes que s'hi preveia. Itàlia jo crec que camina cap a tornar a casa, en el sentit europeu, com ho ha fet la pròpia Espanya.

Vostè diu... Recordi que hi he afegit també la República Federal Alemanya. La República Federal Alemanya és absolutament, quasi diria, tot i estant al costat o tan a prop, és el model absolutament contrari, és reglamentat, reglamentista, federal de tota la vida, diguéssim, des de després de la Segona Guerra Mundial, en un estat –i ho he dit i ho torno a recordar– que s'autoanomena, amb l'acceptació de tots els altres estats, «Estat lliure de Baviera», que té vigilància de fronteres federals com a competència. Imaginin el que hauria estat que nosaltres a l'Estatut haguéssim dit que volíem que la vigilància de la frontera espanyola, no la catalana, la frontera espanyola amb França, o amb Portugal en el cas de Galícia, fos competència de les autonomies. És que aquí ens haurien dit de tot. Bé, a Alemanya, la República Federal Alemanya, la seriosa República Federal Alemanya, la fiable República Federal Alemanya ho té; té un Estat el qual li reserva i li confereix la competència en matèria de defensa de les fronteres. Bé, és tot un contrapunt de la cultura política nostra. I li ben asseguro que el govern de la senyora Merkel serà complicat, no solament perquè tingui –com diu, i ho dic, en fi, també acollint-me als mitjans d'informació– molt pocs, sinó potser tan sols un ministre de plena confiança, sinó perquè a més el ministre d'Economia, al qual conec perfectament, Edmund Stoiber, que va ser membre del Comitè de les Regions amb mi mateix i amb el qual ens vam reunir totes les regions i ciutats d'Europa a Amsterdam, en una conferència magna en la qual ell va ser ponent, és un personatge difícil –és un personatge difícil. No només es va..., difícil o diferent perquè és bavarès, és un personatge difícil.

Mirin, nosaltres farem els canvis que haguem de fer. Vostè ha fet un balanç conseller per conseller. És una mica, també, en aquest sentit, innovador. És innovador que sigui... és innovador, sense cap mena de dubte, que sigui un membre del Parlament, que pertanyi a un partit de la majoria, però que tanmateix no està en el Govern, que faci la defensa de

cada un dels membres del Govern, sense deixar-se'n cap. Jo li ho agraeixo. Li ho agraeixo francament, perquè ha creat una nova figura retòrica i parlamentària que probablement no s'havia donat mai. (*Remor de veus.*) En tot cas, sàpiga que estic al cent per cent d'acord amb les coses que vostè ha dit.

I vull comentar-li, de les coses que ha dit respecte a cada un dels consellers, vull comentar-li alguna cosa més respecte a la resta de la seva exposició. Tenim la nostra idea d'Espanya, diu vostè. I no només tenim la nostra idea d'Espanya, tenim la nostra idea del que ha de ser. És a dir, no és només que demanem que Espanya ens admeti com som, és que volem que ella admeti com han de ser. Això costa molt, i vostès poden fins i tot pensar que això, des del punt de vista tàctic o estratègic no és prudent. Jo crec que no, jo crec que sí que és prudent. Jo crec que és prudent que els diguem allò que en el fons sempre hem pensat i que per prudència no diem, i és que voldríem que Espanya canviés. I que voldríem que alguns dels canvis que va fer inicialment, i que després es van esberlar, es van degradar, d'alguna forma, per raons que a més són raons absolutament coherents, en fi, explicables vull dir, eh? Perquè hi va haver cop d'estat, per exemple; el 23-F de l'any 81. I explicava Pujol, explica Jordi Pujol en un discurs magnífic –que els torno a demanar que llegeixin–, que és de l'any 87, també com el que he citat abans –però no és el que he citat abans; és el debat sobre l'estat de l'autonomia de 1987. Llavors ell explica com Leopoldo Calvo-Sotelo el crida i li diu: «Mira, de tot allò que t'havíem donat, comencem a tallar.» I era perquè la situació política que s'havia creat amb el cop d'estat havia encongit el melic, com es diu vulgarment, de tots, no només de Madrid, també probablement de nosaltres. I Pujol explica: «Ho vam acceptar per això.» Però a l'any 87 comença a dir: ai, ai! Ai, ai, que ens equivoquem. Ai, ai, que potser hem deixat que allò que va néixer amb un motiu es continuï desenvolupant sense motiu.

I jo crec que, efectivament, el que no m'acabo d'explicar és per què en aquell moment Pujol no va fer el que Raimon Obiols li va demanar en el debat d'orientació política general d'aquell mateix any, que va ser uns mesos després. Perquè en aquell debat Raimon Obiols li diu: «I per què no...?» No li va proposar una reforma de l'Estatut, però va proposar un debat sobre l'autonomia i sobre la vigència de l'Estatut. Mireu, no es va

fer. És a dir, no és només que en els darrers anys Pujol pactés amb el partit que estava en contra que es fes cap canvi de l'Estatut; i així ens va anar, que vam començar quatre anys més tard del que havíem pensat que havíem de començar. I ja estic parlant ara del present, sinó que molts anys abans, des de l'esquerra, des del socialisme se li estava dient a Jordi Pujol: per què no comencem a analitzar si realment, com tu vas dir en el debat sobre l'estat de l'autonomia, hi han moltes coses a millorar.

Per tant, jo vull agrair, a través de la seva persona, al seu partit, als seus dirigents anteriors, la fidelitat que han tingut a la idea que l'Estatut era perfectible i que calia començar a pensar en la seva modificació.

I acabo. Vostè ha dit...

Fitxer 16

[#]que Amartya Sen parla d'un lideratge creatiu, però aprofitant les potencialitats. Suposo que a vostè no li ha passat pel cap que un lideratge pugui ser creatiu si no aprofita les oportunitats. Si Amartya Sen ho diu vol dir que alguna cosa..., és premi Nobel d'economia, i, per tant, alguna cosa..., alguna raó profunda ha de tenir per dir-ho com a condició una cosa de l'altra. Jo crec que van juntes, i, si no hi van, malament; si no hi anessin, efectivament, malament. Per tant, aquesta frase me la imprimiré al cor per tenir-la sempre present.

Jo..., a mi em costa molt de fer un agraïment al Partit Socialista. Sap per què? Perquè em fa basarda..., que és una paraula que quan la vull traduir al castellà no em surt. (*Veus de fons.*) No, *repeluco*, és a Andalusia... (*Rialles.*) No. «Em fa basarda» vol dir que tinc una dificultat per tirar-me flors en el partit que jo presideixo i fer-ho d'una manera freda, que hauria de fer-ho, però em costa de fer-ho. Suposo que és un defecte que després també es deu notar en altres ocasions, fins i tot a nivell d'interior, de Govern, no?

Moltes gràcies per la seva intervenció, en tot cas, de debò, sincerament, personalment, i, sobretot, com a president de la Generalitat. Crec que vostè li ha fet un servei a la Generalitat en la seva intervenció, i admeto, i no només admeto, sinó que m'abandero

del canvi de cultura política a què vostè ha fet referència i que està en la base de tots els temes dels quals estem parlant.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Iceta...

El Sr. Iceta i Llorens

President, des de l'escó. Per dir-li, al president, que ahir ens va encantar, avui encara més, que votarem amb la majoria. I, desvetllar un petit secret: jo, quan tinc dubtes, miro en Joan Boada.

Gràcies.

(Rialles en un sector de l'hemicicle.)

El president

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.